

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Б. 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б. ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Андонова

Членове: Петър Пандев
Крум Динев

при участието на секретаря М. Стоилова-Въкова

в присъствието на прокурора М. Г. Ш.

като разгледа докладваното от Татяна Андонова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231200600971 по описа за 2023 година

Производството по делото е инициирано с депозирана въззивна жалба с
допълнителни съображения към нея от служебния защитник на подсъдимия Г.
срещу Присъда № 500481 от 14.07.2023 г. по НОХД № 123/2017 г. по описа на
РС-Р., с която съдът е признал подсъдимия М. И. Г., роден на *** г. в град Р.,
постоянен адрес по лична карта: град Р., ул. „Д.“ № 2, б., б. гражданин,
неженен, осъждан, с основно образование, безработен, с ЕГН *****, ЗА
ВИНОВЕН в това, че: на 22.01.2017 година около 23:10 часа в град Б., обл. Б.
по ул. „Б.“ в района на изхода за село Б. в едногодишния срок от наказването
му по административен ред с влязло в сила на 10.05.2016 година наказателно
постановление № 15-0331-000186/08.04.2015 година на началника на РУ на
МВР град Р. за управление на моторно превозно средство без съответно
свидетелство за управление е извършил такова деяние – управлявал е моторно
превозно средство (лек автомобил марка „М.“, модел „***“ с регистрационен
№ ***), без съответно свидетелство за управление, като на основание чл.343в,
ал.2 от НК вр. чл.54 и чл.47 от НК го е осъдил да изтърпи наказание
„лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година и 3 /три/ месеца и „глоба“ в

размер на 500 /петстотин/ лева. Със същата присъда съдът на основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС е определил първоначален „ОБЩ” режим на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода”.

В допълните съображения към въззивната жалба се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на присъдата. Прави се различен прочит на доказателствената съвкупност. Настоява се, поради наличието на доказателства за това, подсъдимият да бъде оправдан, като присъдата бъде отменена и вместо нея постановена нова. Излагат се и алтернативни съображения за намаляване размера на наложеното наказание.

Прокурорът при прениите пледира за потвърждаване на първоинстанционния акт, като правилна, обоснована и законна.

Въззивният съд в пределите на правомощията си намира жалбата за допустима, а по същество за частично основателна, предвид събраните доказателства, установена и чрез събиране на допълнителни пред настоящата инстанция.

Аргументи за това се съдържат в установената и правилно отразена от първоинстанционния съд фактическа обстановка.

Подсъдимият М. И. Г. е роден на *** г. в гр. Р., с постоянен адрес: гр. Р., ул. „Д.“ № 2, б., б. гражданин, с основно образование, женен, безработен. Осъждан е няколкократно за различни престъпления от общ характер /включително по чл. 195, ал.1 НК, чл.195, ал.2 НК, чл.183, ал.1 НК/. Същият е неспособен водач на МПС, като в периода 2008 г. – 2015 г. е санкциониран по административен ред за различни нарушения на правилата за движение по ЗДВП, последното от които с наказателно постановление № 15-0331-000186/08.04.2015 г., издадено от Началника на РУ-Р. /за нарушение на чл.150 от ЗДВП/. Същото е връчено на жалбоподателя на 03.05.2016 г. и е влязло в законна сила на 10.05.2016 г. Въпреки наложените му по административен ред наказания за шофиране без да има свидетелство за управление на МПС на 22.01.2017 г. около 23:10 подсъдимият Г. се качил в лек автомобил марка „М.“, модел „***” с регистрационен № ***, собственост на свидетелите М. Г.И. Управлявайки този автомобил в гр. Б. по ул. „Б.“, въззивникът бил спрял за рутинна проверка от свидетелите Т. И и К. А. – служители на ЗЖУ-В., които били командировани в РУ на МВР гр. Б.. При спиране на автомобила те установили, че в същия пътуват и свидетелите Х.

Г.а, Р. И.а и И. М. . В хода на проверката било констатирано, че Г. управлява ползвания от него лек автомобил без да притежава необходимото за това свидетелство за правоуправление на МПС, поради което на място пристигнали и свидетелите В. М. и М. М. – служители на РУ-Б.. На подсъдимия Г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение серия Г. бл. № 254493/22.01.2017 г., който същият подписал без възражения. При регистрацията на този акт в информационната система на МВР и след извършена справка в системата, полицейските служители установили, че подсъдимият вече е наказван по административен ред – с обсъденото по-горе наказателно постановление № 15-0331-000186/08.04.2015 г., издадено от Началника на РУ-Р.. Тъй като деянието му е осъществено преди изтичането на една година от влизане в сила на цитираното по-горе постановление за случая била уведомена РП-Б. ТО-Р. и срещу подсъдимия Г. било започнато бързо производство.

За посочените факти се съди от събраните писмени доказателства и показанията на разпитаните свидетелите И., А., М. и М., които кореспондират изцяло със събраните по делото писмени доказателства, включително и заключенията по приетите графически експертизи, според които подписът на реда подпис на разписка за получено № 15-0331-000186/08.04.2015 г. бил изписан от подсъдимия и същите не провокират основания за съмнение за тяхната достоверност. След направения анализ и преценка на показанията на тези свидетели, съдът приема, че фактите и обстоятелствата, които те са възприели лично, са изложени правдоподобно и достоверно от тях. В рамките на развилото се първоинстанционно производство, първостепенният съд правилно е кредитирал тези свидетелски показания като последователни, логични, и относими към предмета на доказване в настоящото производство. РРС е изложил обосновани мотиви относно противоречията в показанията на двамата полицейски служители и начина на тяхното преодоляване, с които и настоящият състав се солидаризира и не счита за нужно да преповтаря. Законосъобразно районният съд е кредитирал напълно показанията на свидетелите В. М. и М. М., не само поради факта, че те са непротиворечиви помежду си, но и поради обстоятелството, че кореспондират с останалите доказателства по делото и не провокират основания за съмнение за тяхната достоверност. Още повече, че твърденията на тази група свидетели намират своето потвърждение и в приобщените писмени доказателства, в това число

съставения АУАН и справката за извършени нарушения от страна на подсъдимия, съставеното му на 22.01.2017 г. наказателно постановление. Свидетелите недвусмислено установяват, че лично са възприели управлението на МПС именно от подсъдимия и в този смисъл, показанията на разпитаната пред настоящата инстанция свидетелка М. не ги опровергават, доколкото последната пресъздава информация придобита от свидетеля М. която от своя страна не се потвърждава от самия него.

В този аспект правилно първоинстанционният съд не е кредитирал показанията на другата група свидетели – Х. Г.а и Р. И.а, в частта им относно обстоятелството кой е управлявал автомобила, поради родствената им връзка с подсъдимия. Действително същите следва да се подложат на критичен анализ в тази насока и настоящият състав счита, че показанията на двете свидетелки действително доизграждат защитната версия на Г. и на същите не следва да се дава вяра, тъй като са пристрастни и вътрешно противоречиви. Относно показанията на свидетеля Г.а, дадени пред въззивния съд, според настоящия състав същите следва да се ценят във връзка с обстоятелствата, които разкриват за тежкото семейно и социално положение на подсъдимия.

Отново се подчертава, че доказателствената съвкупност на влязлото в сила наказателно постановление за управление на МПС без правоспособност, от една страна и действията на подсъдимия по управление на МПС в следващия го едногодишен срок, в аспекта на информацията потвърждаваща съставомерните му действия в показанията на разпитаните свидетели длъжностни лица и свидетеля И. М.– очевидец, са достатъчно основание за виновното му поведение в конкретния случай.

Въз основа на събраните в необходимия обем и пълнота доказателства, обсъдени аналитично и изцяло, в съвкупност и взаимна връзка, е направен обоснованият извод от първостепенния съд за извършено от подсъдимия Г. престъпление по чл.343в, ал.2 НК. В този смисъл са правилни съображенията относно субективната страна. По отношение на знанието, че управлява в едногодишния срок, настоящата инстанция напълно се придържа към възприетото от първостепенния съд, че наказателното постановление с първоначалното му наказване му е било връчено лично, което безусловно се установява от самия документ и подписа на подсъдимия, като негов получател и се потвърждава от експертните становища.

При тези факти и съображения въззивният съд приема жалбата за неоснователна по отношение на виновността, но за основателна по отношение на определеното наказание на подсъдимия.

Вярно е, че за престъплението се предвиждат наказание от една до три години лишаване от свобода и глоба в размер от 500 лв. до 1200 лв. и че подсъдимият е осъждан, като му било наложено наказание лишаване от свобода с института на условното осъждане, следователно правилно първоинстанционният съд му е наложил ефективно наказание лишаване от свобода, още повече деянието е извършено в изпитателния срок. Правилно са били отчетени от РРС и отегчаващите вината обстоятелства. Безспорно като смекчаващи отговорността обстоятелства обаче следва да бъдат отчетени тежкото семейно и социално положение на подсъдимия, който има три малолетни деца, както и липсата на постоянна работа като легален източник за доходи. От друга страна, съдът приема, че към настоящия момент е налице още едно смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство, каквото е изтеклият период от извършване на престъплението, което не се дължи на негови неправомерни процесуални поведения. По отношение индивидуализацията настоящият съд приема, че следва да се определи наказание минималното предвидено в закона, за да съответства на степента на опасност на деянието и дееца и изтеклия период от извършване на престъплението. Доколкото настоящото деяние е в съвкупност с деяния, за които подсъдимият е бил наказан с влезли в сила присъди, но няма произнасяне на първоинстанционния съд в тази насока, настоящият съд не може да разгледа въпроса, с групирането, който обаче е нужно да се разгледа в спешен порядък, поради опасност от изтърпяване в повече, след приспадането по чл. 25 и чл. 59 НК. Мотивиран от изложеното и на основание чл. 337, ал.1, т.1 вр. с чл. 334, т.3 от НПК съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА Присъда № 500481/14.07.2023г. по НОХД № 123/2017 г. по описа на РРС, прилагайки чл. 55, ал.1, т.1 от НК КАТО НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимия М. И. Г. наказание на 1 /една/ година „лишаване от свобода“.

Потвърждава присъдата в останалата част.

Решението на съда е окончателно.

На основание чл.340, ал.4 от НПК да се изпрати НЕЗАБАВНО препис от
решението на ОП-Благоевград.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____